

Arrest

nr. 297 127 van 16 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2022 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 23 juni 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 27/12/2022 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: [...]1984

Geboorteplaats: B. S.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde B., F. (RR ...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

- Document HZIV (Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) dd 21/11/2022, bevattende overzicht uitkeringen van 01/01/2022 tot en met 31/10/2022*
- Brief FOD Sociale zekerheid - Personen met een handicap - dd 21/11/2022, met inkomensvervangende tegemoetkomingen en integratietegemoetkomingen voor de maanden januari tot en met november 2022*

Bestaansmiddelen van betrokkene zelf:

- Arbeidscontracten van tewerkstelling als uitzendkracht, opgesteld door SD WORKS, maand maart 2023*

Met de voorgelegde bewijzen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon poogt de betrokkene te bewijzen dat zijn vrouw uitkeringen geniet in het kader van ziekte of invaliditeit. Echter, op basis van wat voorligt is het helemaal niet duidelijk of de referentiepersoon heden nog over betreffende bestaansmiddelen beschikt. Er werd geen enkel toelichtend stuk toegevoegd over de aard en de toegekende termijn van de uitkeringen, dat de Dienst Vreemdelingenzaken zou toelaten een inschatting te maken van de stabiliteit, regelmaat en toereikendheid van de bestaansmiddelen waar de referentiepersoon heden over beschikt. Dat de voorgelegde stukken niet zomaar kunnen aangenomen worden als indicatief voor de huidige bestaansmiddelen, blijkt uit volgende opmerking in het schrijven FOD Sociale Zekerheid dd 21/11/2022: "Opgelet: Momenteel is dit dossier in onderzoek, het is dus mogelijk dat de bedragen die hieronder vermeld zijn nog gewijzigd kunnen worden naar aanleiding van een nieuwe beslissing in dit dossier." Het voorgelegde stuk toont met andere woorden de onzekerheid en mogelijke wijzigingen op korte termijn in de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan. Verder wordt opgemerkt dat de referentiepersoon slechts bestaansmiddelen voorlegt tot oktober 2022, daar het stuk van de HZIV slechts uitkeringen bevat tot en met oktober 2022, dat wil zeggen zelfs niet reikend tot het moment van de aanvraag dd 27/12/2022. De betrokkene actualiseerde zijn dossier dd 22/03/2023 via het e-loket van de Stad Antwerpen met bestaansmiddelen in eigen hoofde, maar liet daarbij na om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon te actualiseren. Kortom, de voorgelegde stukken bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden op basis van deze vaststellingen niet weerhouden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter VW.

Aangaande hoger vermelde bestaansmiddelen van de betrokkene zelf. Deze kunnen evenmin mee in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde artikel 40ter. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. In arrest nr. 277 621 van 20 September 2022 (p. 9) stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet "(...) en kan er aldus geen rekening gehouden worden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Verzoekende partij is het hiermee niet eens, maar de Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaardt dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, 'uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn' (RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c))". (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf of van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is overbodig. Er is immers geen informatie in het administratief dossier beschikbaar om te kunnen vaststellen welke actuele bestaansmiddelen ter beschikking zijn.

De toetsing van art. 40ter is niet kunnen gebeuren, derhalve is ook niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), artikel 42, § 1 iuncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiele motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 23.06.2023) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ [...]”

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. [...]”

Artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 23 juni 2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 23/06/2023:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat het niet duidelijk is in welke mate de inkomsten (invaliditeit- of ziekte-uitkering) van verzoekers partner (lees: referentiepersoon), zodat er geen sprake kan zijn van een duurzaam, stabiel en toereikend inkomen;
- dat er geen behoefteanalyse dient te gebeuren conform artikel 42 § 1 Vreemdelingenwet;
- dat de inkomsten van verzoeker zelf niet mee in rekening mogen worden gebracht;

Eerst dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor gezinshereniging van verzoeker [(lees: ziektekostenverzekering, voldoende huisvesting)] door verwerende partij niet worden betwist.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

Ten eerste bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk welke “aanvullende bijstandsstelsels” niet in aanmerking dienen genomen te worden. Immers, artikel 40ter bepaalt het volgende:

“[...] Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. [...]”

Deze bepaling bepaalt limitatief welke middelen uit welke aanvullende bijstandsstelsel het gaat, namelijk:

- Leefloon;
- Aanvullende gezinsbijslag;
- Financiële maatschappelijke dienstverlening;
- Gezinsbijslagen;
- Inschakelingsuitkeringen;
- Overbruggingsuitkeringen;

Deze zienswijze wordt gedragen door een arrest van de Raad op 7/05/2014 (arrest n° 123 609) waarin de Voorzitter uitdrukkelijk het volgende stelt:

Zo mag het duidelijk zijn dat ook met de Tegemoetkoming voor personen met een handicap (hierna: TPH) rekening dient gehouden te worden.

Bovendien werd door verwerende partij geen behoefteanalyse uitgevoerd in casu. Verwerende partij is verplicht om een behoeften-analyse te doen.

Vervolgens kan afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers partner (lees: referentiepersoon) aanzienlijke maandelijkse financiële bijdragen ontvangt als TPH. Deze TPH is een maandelijkse financieel inkomen dat REGELMATIG is. Bovendien heeft verzoeker tevens inkomsten van zijn echtgenote bijgebracht van een ziekte- of invaliditeitsuitkering voor een periode van 01/01/2022 tot en met 31/10/2022 (stuk 5).

Uit dit stuk blijkt bovendien van het maandelijks gemiddeld NETTO-inkomen neerkomt op 15.873,45 euro / 10 maanden = 1.587,34 euro. Bijkomend is het relevant om dit documenten van dichterbij te bekijken en dan valt er te lezen dat onder de titel –“algemene gegevens van het dossier” naast het nummer van het dossier, tevens de begindatum en voorziene einddatum van het dossier. Zo valt er duidelijk te lezen dat het uitkeringsdossier (lees: de uitkeringen worden uitbetaalt) van 01/09/2006 en loopt tot 31/01/2026. Als dit geen stabiel, regelmatig inkomens is, dan weet verzoeker ook niet meer wat hij moet toevoegen.

Het inkomen uit invaliditeit samengeteld met het maandelijks inkomen van TPH dan komt het inkomen van verzoekers echtgenote op 1937,34 (als men het gemiddeld bedrag van 350,00 euro aan TPH).

Kortom, het inkomen van 1937,34 euro netto per maand is voldoende voor verzoeker en zijn echtgenote. Bijkomend zijn er afdoende elementen (cijfergegevens) voorhanden opdat verwerende partij een behoefte analyse te doen. Ondanks het gegeven dat er een plicht bestaat in hoofde van verwerende partij om een behoefte-analyse te doen, laat verwerende partij dit te doen. In het administratief dossier is ook het huurbedrag per maand aanwezig, zodat een behoefte analyse diende uitgevoerd te worden.

Verwerende partij focust zich alleen om het document van de Sociale Zekerheid met de “vermelding dat het dossier nog in onderzoek is”, zonder ook dezelfde aandacht te besteden aan de documenten van de mutualiteit (lees: HZIV = Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) (een neutraal ziekfonds), waarom duidelijk te zien is dat verzoekers echtgenote sinds 2006 een uitkering ontvangt. Het betreft 2 verschillende uitkeringen die ook beide moeten beoordeeld worden op hun stabiliteit en regelmaat.

Verwerende partij heeft ten onrechte de uitkering van het HZIV als niet stabiel en regelmatig bestempeld en heeft daarvoor als standaard het document van TPH gehanteerd, wat compleet onjuist, onredelijk en onzorgvuldig te noemen is.

De bijgebrachte inkomsten zijn voldoende om in de behoeften van verzoeker en diens echtgenote te voorzien. De inkomsten zijn duidelijk regelmatig en sinds jaar en dag zijn die financiële inkomsten niet alleen REGELMATIG maar eveneens STABIEL.

Het kan ook niet ernstig betwist worden dat de middelen die de referentiepersoon ten beschikking heeft minstens TOEREIKEND zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 40ter juncto artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

In het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stipt aan dat zijn aanvraag voor een verblijf in essentie werd geweigerd aangezien hij volgens de gemachtigde niet voldoet aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen. Hij vervolgt dat de gemachtigde geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Hij meent dat de referentiepersoon, zijn Belgische echtgenote, aanzienlijke maandelijkse financiële bijdragen ontvangt, hij verwijst naar de ziekte- en invaliditeitsuitkering waarvoor stukken werden voorgelegd tot en met 31 oktober 2022 en naar de tegemoetkomingen voor personen met een handicap, die zij ook ontvangt. Volgens verzoeker gaat het om regelmatige inkomsten.

Wat betreft het inkomen wijst verzoeker enerzijds op het document van de Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering. Hij stelt dat hieruit blijkt dat er sprake is van een gemiddeld netto-inkomen van over 10 maanden van 15.873,45 euro of 1587,34 euro per maand. Verder blijkt uit dit voorgelegde stuk

dat onder “algemene gegevens dossier”, naast het dossiernummer eveneens de begindatum en voorziene einddatum is vermeld. Hieruit blijkt dat het uitkeringsdossier loopt van 1 september 2006 tot 31 januari 2026. Dit is aldus verzoeker een aanwijzing van het stabiel en regelmatig karakter.

Anderzijds verkrijgt de referentiepersoon tegemoetkomingen voor een persoon met een handicap, die gemiddeld 350 euro per maand bedragen. Samen geeft dit een inkomen van gemiddeld 1937 euro per maand.

Daarnaast is verzoeker van oordeel dat er afdoende elementen voorliggen opdat de gemachtigde een behoefteanalyse kan doen. Volgens verzoeker is dit een plicht en bevat het dossier eveneens informatie over de te betalen huur zodat de behoefteanalyse diende uitgevoerd te worden. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde zich in hoofdzaak gefocust op het stuk van de FOD Sociale Zekerheid aangaande de inkomensvervangende en integratietegemoetkomingen waarop staat dat het dossier nog in onderzoek is, zonder dezelfde aandacht te besteden aan het stuk van de Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsuitkeringen (hierna: het HZIV), waaruit duidelijk blijkt dat de referentiepersoon sinds 2006 reeds een uitkering ontvangt. Ten onrechte werd de uitkering van het HZIV als niet stabiel en onregelmatig bestempeld en werd de standaard van het document aangaande de inkomensvervangende en integratietegemoetkoming ook hiervoor gehanteerd. Volgens verzoeker betreft dit een onzorgvuldig handelen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde,

op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande de voorgelegde stukken inzake de inkomsten van de referentiepersoon stelt dat: *"Kortom, de voorgelegde stukken bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden op basis van deze vaststellingen niet weerhouden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter VW."* en *"De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42 §1, tweede lid is overbodig. Er is immers geen informatie in het administratief dossier beschikbaar om te kunnen vaststellen welke actuele bestaansmiddelen ter beschikking zijn."*

De Raad kan verzoeker volgen dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen in het licht van de stukken die hij heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag en die zich in het administratief dossier bevinden.

Wat het door verzoeker voorgelegde stuk aangaande de inkomensvervangende en integratietegemoetkoming (hierna: IVT en IT) betreft van de FOD sociale zekerheid blijkt inderdaad de vermelding *"momenteel is dit dossier in onderzoek, het is dus mogelijk dat de bedragen die hieronder vermeld zijn nog gewijzigd kunnen worden naar aanleiding van een nieuwe beslissing in dit dossier."* De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij wat betreft de IVT en IT van oordeel is dat er sprake is van onzekerheid en mogelijke wijzigingen op korte termijn wat betreft deze specifieke tegemoetkomingen. De gemachtigde betreft evenwel ook de zin die slaat op het stuk aangaande de IVT en IT, om algemeen te formuleren dat er onzekerheid en mogelijke wijzigingen op korte termijn zijn in de bestaansmiddelen. De Raad stelt evenwel vast dat die tegemoetkomingen (IVT en IT) enkel betrekking hebben op een relatief klein bedrag in verhouding tot de totale bestaansmiddelen die verzoeker heeft voorgelegd van de referentiepersoon. Verzoeker heeft verder eveneens een informatiefiche voorgelegd van de HZIV aangaande zijn invaliditeitsuitkering dat een overzicht bevat van de uitkeringen tussen 1 januari 2022 en 31 oktober 2022. Aangaande deze bestaansmiddelen stelt de gemachtigde ook dat dit stuk slechts bestaansmiddelen van de referentiepersoon bevat tot oktober 2022, dat bijgevolg zelfs niet reikt tot het moment van de aanvraag van 27 december 2022 en dat verzoeker heeft nagelaten de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te actualiseren. Om die redenen weerhoudt de gemachtigde de bestaansmiddelen in zijn geheel niet ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde kon terecht vaststellen dat op de informatiefiche van de HZIV enkel melding wordt gemaakt van de uitkeringen die zijn verstrekt tussen 1 januari 2022 en 31 oktober 2022, echter zoals verzoeker terecht aanstipt heeft hij daarbij geen oog gehad voor de vermelding dat de begindatum van het dossier reeds dateert van 1 september 2006 en dat de einddatum nog in de verre toekomst ligt, meer bepaald 3 januari 2026. Het feit dat de uitkeringen niet zijn vermeld tot de datum van indienen van de aanvraag op 27 december 2022, moet dan ook in het licht van de voormelde gegevens beoordeeld worden. Het feit dat verzoeker op 22 maart 2023 via het e-loket wel de eigen bestaansmiddelen actualiseerde, maar niet die van de Belgische referentiepersoon doet geen afbreuk aan het feit dat het stuk van de HZIV hoe dan ook melding maakt van een einddatum van 31 januari 2026, zijnde lang na de datum van de bestreden beslissing en na de datum van de actualisering.

Vervolgens heeft de gemachtigde dan ook op onzorgvuldige wijze geconcludeerd dat geen van de voorgelegde bestaansmiddelen, ook niet de uitkeringen van de HZIV die gemiddeld 1587 euro per maand bedragen en waar geen voorbehoud wordt gemaakt over mogelijke wijzigingen anders dan in het stuk aangaande de IVT en IT, kunnen worden weerhouden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Nu de gemachtigde op onzorgvuldige wijze tot die conclusie gekomen is, is hij eveneens op onzorgvuldige wijze tot de conclusie gekomen dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid overbodig is aangezien er immers "geen" informatie in het administratief dossier beschikbaar zou zijn om te kunnen vaststellen welke actuele bestaansmiddelen ter beschikking zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het verzoeker toekwam om al de nodige stukken neer te leggen zodat de gemachtigde een beoordeling kon maken op basis van die stukken. Verzoeker toont volgens verweerder niet aan dat het onmogelijk was de nodige stukken voor het nemen van de beslissing over te maken. Opnieuw herhaalt verweerder dat de opgesomde uitkeringen in het attest van de HZIV maar betrekking hadden op de periode tot 31 oktober 2022 en dat hij een actualisatie heeft gedaan op 22 maart 2023, doch niet wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bij gebrek aan beschikbare inkomsten die in aanmerking kunnen genomen worden, diende de gemachtigde – aldus verweerder in de nota- niet over te gaan tot de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad heeft supra vastgesteld dat verzoeker wel degelijk voor het nemen van de bestreden beslissing relevante stukken heeft overgemaakt en dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze een lezing heeft gedaan van het stuk van de HZIV en aldus niet op zorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat er “geen” beschikbare bestaansmiddelen in aanmerking kunnen genomen worden. Nu er wel beschikbare bestaansmiddelen voorlagen van de Belgische referentiepersoon, voert verzoeker terecht aan dat de gemachtigde ertoe gehouden was een behoefteanalyse uit te voeren conform artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES